

værende Grundlov træder i Kraft et Aar efter, at den er stadfæstet af Kongen, hvis man ikke ved Lov bestemmer noget andet; synes jeg dog, det er temmelig nødvendigt at fjerne den, thi man kan ikke se bort fra nogen som helst Bestemmelse i Grundloven. Ogsaa den midlertidige har Gyldighed, hvor den end staar; men det vilde dog være underligt paa dette Tidspunkt at vedtage en Grundlov, hvorom man bestemte, at den først skal træde i Kraft et Aar efter, at den er stadfæstet af Kongen, naar man dog selv maa have den Mening, at den skal træde i Kraft snarest muligt, efter at Genforeningen har fundet Sted.

Som en Art Begrundelse af, at det i Løbet af de 4 Uger, Grundlovsforslaget har henligget dels i Underudvalget og dels i Fællesudvalget, ikke har været muligt at bevæge Mindretallets Medlemmer til at fratage de Fordringer om yderligere Forandringer i Grundloven, som de har været fuldt klare over ikke kunde gennemføres, er der særlig henvist til Valgloven. Man har fremført to Betragtninger. Den første gaar ud paa, at selv om man til sidst maatte opgive at gennemføre disse Ændringer i Grundloven, som Landstinget modsætter sig, er der ingen Nødvendighed for at fratage disse Fordringer *nu*, man vil ikke gøre det, før man har Sikkerhed for at faa en retfærdig Valglov. Den anden Begrundelse af, at man indtil videre ikke vil gøre de Indrømmelser, som maa gøres; gaar ud paa, at det kunde tænkes, at der kunde ske Forandringer i Valgloven, som maatte medføre Nødvendigheden af Forandringer i Grundloven. Den første Betragtning lod sig høre, hvis man her stod overfor en almindelig Handel, en Forretning, som ikke blev til noget, dersom man ikke fra begge Sider fandt de fra Modpartens Side gjorte Indrømmelser tilstrækkelige. Men saadan er Forholdet jo ikke. Grundlovsforandringen skal vi have. Naar saa det ene af Rigsdagens Ting har tilbudt, hvad der behøves til denne Grundlovsforandring, for at den kan fyldestgøre sit Formaal: at skaffe Sønderjyderne Adgang til Landets Rigsdag, kan det ikke nytte, at man fra den anden Side gør gældende, at det vil man ikke foreløbig gaa ind paa, man vil vente, indtil man faar en retfærdig Valglov. Om Grundlovens Gennemførelse kan der ikke tinges. Den er nødvendig.

Der er truet med, at man i Tilfælde af, at man ikke fik denne efter sin Mening retfærdige Valglov, kunde vente; det

hastede ikke. Saa vilde man nemlig overhovedet ikke holde Valg, hvilket jo vil sige det samme som, at man heller ikke vilde have nogen Grundlovsforandring, hvoraf Følgen igen maatte blive, at Sønderjyderne i kortere eller længere Tid, maaske i Aarevis, maatte vente paa at faa deres politiske Rettigheder, fordi den siddende Regering og dens Partier ikke var i Stand til at faa indført de Forandringer i Grundloven, som de satte Pris paa. Det er jo fuldkommen givet, at et saadant Standpunkt fra Regeringens og dens Partiers Side vilde være fuldstændig umuligt. Og hvad den anden Betragtning angaar; at man mulig kunde komme til at foretage Ændringer i Grundloven som Følge af Forandringer i Valgloven, er der anført to Forhold, hvor saadanne kunde tænkes. Det ene er dette, at der jo før har været tænkt paa, at man kunde give Folketingsmænds Stemmegivning Vægt efter det Antal Stemmer, de havde faaet paa Valgdagen, saa at man ikke nøjedes med at tælle de stemmende Medlemmer, men maatte udregne, hvor megen Vægt hvers Stemme havde. Skulde man tænke sig at gennemføre en saadan Forandring i Valgloven, maatte det jo være nødvendigt at gennemføre en Forandring af Grundlovens § 60, som siger: Ingen Beslutning kan tages i Tinget, uden at over Halvdelen af Medlemmerne er til Stede og deltager i Afstemningen. Det maatte saa ændres til: Ingen Beslutning kan tages i Tinget, medmindrede, der stemmer, repræsenterer over Halvdelen af de ved Valget afgivne Stemmer. Jeg tror imidlertid, at det ikke er nærliggende at vente, at en Bestemmelse af den Art skulde blive indført i Valgloven med den dertil hørende Brøkgregning af Stemmer, hver Gang man havde en Afstemning. Men det er ogsaa gjort gældende, at man under Forhandlingerne om Valgloven kunde komme til det Resultat, at man burde have flere Rigsdagsmænd, og da der i Grundloven er sat en bestemt Grænse for Rigsdagsmedlemmernes Antal, vilde det altsaa være uheldigt, om man ikke kunde forandre dette, hvis der blev Enighed om, at der skulde være flere. Herom kan jeg kun sige, at naar Landstinget ved Behandlingen af Grundlovsforslaget satte de Grænser for Rigsdagsmedlemmernes Antal, som nu staar i Forslaget, nemlig: indtil 152 Folketingsmedlemmer og indtil 78 Landstingsmedlemmer, naar Sønderjyderne kommer med, har jeg ikke fra nogen Side her i Tinget faaet det